

него много грубо, често пжти го биели за нищо и никакво и никой не съжелявалъ бѣдното сираче. Така измъчванъ и отритнатъ Петъръ заспивалъ дѣто свари.

2.

Веднажъ съ този параходъ пжтувалъ единъ богатъ търговецъ съ синовеѣ си. Той носѣлъ съ себе си скъпоцѣнни камъне, които щѣлъ да продава въ Цариградъ. Търговецътъ ималъ състрадателно сърдце. Като узналъ, че Петъръ останалъ сираче безъ родители, често пжти го викалъ при себе си, милвалъ го, приказвалъ му приятелски и го гощавалъ. Петъръ много обикналъ търговеца и тази дѣтска обичъ спасила живота на търговеца. Ето какъ станало това. Мръкнало се. Тихъ юженъ вѣтрецъ почналъ да духа. Ясната луна, по-красива отъ сѣверното слънце, огрѣвала морското равнище. На парахода всичко заспало. Будни оставали само дежурнитѣ матроси. Бѣдниятъ Петрътъ, свитъ на кълбо, дрѣмѣлъ при вѣхода на матроската стая. Нѣщо като че не му давало да заспи, а му казвало да слуша биенето на морскитѣ вълни. По едно врѣме Петъръ слуша нѣкакво си шепнене въ матроската стая.

— Той съ синовеѣ си често се разхожда покрай прѣчкитѣ на парахода. Тамъ е най-добрѣ да ги блѣснемъ въ морето, казалъ единъ гласъ.

— И щомъ стане тревогата, ние ще почнемъ нашата работа. До като ги извадятъ отъ морето, ние ще грабнемъ чантата му съ скъпоцѣннитѣ камъне, казалъ втори гласъ.

— Това не е мъчно да се извърши, обадилъ се трети гласъ. Оставете на мене да взема чан-